

vil derhos sikkert medføre den for de kvindelige Medhjælpere i Almindelighed uheldige Konsekvens, at den sædvanlige Engageringsbestemmelse med en Opsigelsesfrist af 3 Maaneder forandres til 1 Maaned.

Med Hensyn til selve det fremsatte Forslag kan jeg rent subsidiært slutte mig til de i Betænkningen anførte Udtalelser af d'Herrer *Langkjær, Otto Meyer, Claus J. Olsen* og *H. P. Prior*. Jeg vil dog ikke undlade særlig at fremhæve følgende Punkter:

Bestemmelsen om de 12 eventuelt 15 Ugers Barselhvile vil i højere Grad end for Virksomheder indenfor Haandværk og Industri virke generende for Handelsvirksomheder, hvor den enkelte Medhjælperes Færdighed i Udførelsen af sit specielle Arbejde, selv om dette ikke kræver særlige Evner, oftest er opnaaet gennem en fleraarig Virken indenfor vedkommende Forretning, og først gennem kortere eller længere Tids Forløb overhovedet kan udføres tilfredsstillende, og en Vakance saaledes meget vanskeligt udfyldes.

Ligeledes vil Bestemmelsen i Forslagets § 3 om Kvinders Ret til at være fraværende fra deres Arbejde i 2 Gange $\frac{1}{2}$ Time daglig for at give deres Børn Die, virke særligt uheldigt i Handelsvirksomheder, da de kvindelige Medhjælpere, i hvert Fald for de større Byers Vedkommende, sikkert saa godt som aldrig vil have deres Bopæl i en Nærhed af Virksomheden, der gør det muligt for dem at naa frem og tilbage i et saa kort Tidsrum.

Endelig skal jeg, for saa vidt angaar Reglen i Lovforslagets § 3, 2det Stykke, om at der i Virksomheder, hvor 25 Kvinder eller derover er beskæftigede, skal være et særligt Lokale, hvor den arbejdende Moder kan give Die, henstille, at der indføjes en Bestemmelse om, at de i Forretningen anvendte almindelige Spiselokaler opfylder Lovens Fordringer i saa Henseende.

I Henhold til det saaledes anførte mener jeg bestemt at maatte protestere imod, at Lovudkastet omfatter Handelsvirksomheder, idet Indførelsen af en Lov som den paatænkte utvivlsomt vil bevirke en Indskrænkning i Anvendelsen af kvindelig Arbejdskraft til Fordel for mandlig.

Men iøvrigt kan jeg som sagt subsidiært slutte mig til de af Hr. *Langkjær* m. fl. fremsatte Udtalelser.

Et Mindretal, bestaaende af *V. L. Faber, Jensen-Sønderup, Axel Kofod og H. Vedel*, ønsker, at Spørgsmaalet om Forsorgen for de paagældende Kvinder i den Tid, de maa være fraværende fra Arbejdet, løses, — ikke, som Lovudkastet foreslaar, gennem offentlig Understøttelse — men gennem en alle Kvinder i en vis Aldersklasse omfattende tvungen Forsikring (jfr. ogsaa foranstaaende Mindretal Side 9 ad § 5). Mindretallet henviser i saa Henseende til, at det er vel foreneligt med Konventionsudkastets Art. 3 c at løse Spørgsmaalet paa denne Maade, idet Konventionen udtaler, at »denne Understøttelse skal enten betales af det offentlige eller af en Forsikringsinstitution«. Mindretallet henstiller derfor, at der foretages de nærmere Undersøgelser og tilvejebringes det Materiale, som er fornødent for Udarbejdelsen af et Udkast til Lovbestemmelser om en saadan tvungen Forsikring.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 8 (om Ydelse af Mælk) formener Mindretallet, at denne Understøttelse næppe bør inddrages under Forsikringen, men Mindretallet kan slutte sig til, at den ydes paa den i Udkastet foreslaaede Maade.

Et Mindretal, bestaaende af *Black, Christiansen, Johannes Hansen, Hedebo, Jens Johansen, Levinsen, Lindberg, J. P. Nielsen og Walther* foreslaar, at Betingelsen, at vedkommende Kvinde skal være gift for at kunne opnaa Understøttelse i Henhold til § 7, udgaar, og at de paagældende Ord i nævnte Paragraf derfor ændres til at lyde saaledes: »... forsaavidt hun er Medlem af en anerkendt Sygekasse og det endvidere gennem Attest«.